

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 24.319 van 11 maart 2009
in de zaak RvV 34.768 II**

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van G. KLAPWIJK
P.E. Jansonstraat 11
1050 Brussel

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED], die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van het ministerieel besluit van terugwijzing van 14 oktober 2008, aan verzoekende partij op 4 november 2008 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die loco advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 april 2008 wordt verzoekende partij veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar.

1.2. Het op 14 oktober 2008 genomen ministerieel besluit van terugwijzing waardoor verzoekende partij gelast wordt het grondgebied van België te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, is aan verzoekende partij op 4 november 2008 ter kennis gebracht. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Turkije;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 13 augustus 2007 schuldig heeft gemaakt, als vader of mededader, aan verdovende middelen te hebben uitgevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk 5,646 kg heroïne te hebben ingevoerd, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feit waarvoor hij op 9 april 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

BESLUIT :

Artikel 1.- E.E., geboren te (...), wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Migratie- en asielbeleid.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 20, 25, 62 en 63 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen in haar verzoekschrift:

"Eerste middel - Schending van de artikelen 20, 25, 62, 63, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing niet stelt dat de Commissie voor de Vreemdelingen in deze om advies werd verzocht;

Terwijl dat artikel 20 van voornoemde wet stelt dat in bepaalde gevallen de terugwijzing slechts mag worden bevolen na advies van de Commissie voor de Vreemdelingen;

Dat uit de lezing van de bestreden beslissing moet blijken dat het advies van de Commissie voor de Vreemdelingen niet werd ingewonnen;

Zodat, de betreden beslissing derhalve niet op rechtmatige wijze tot stand is gekomen;

Doordat, tweede onderdeel - de bestreden beslissing geen termijn vermeldt waarbinnen verzoeker het grondgebied dient te verlaten;

Terwijl, artikel 24 van de Vreemdelingenwet stelt dat de terugwijzingsbeslissing de termijn dient te vermelden waarbinnen de vreemdeling het grondgebied dient te verlaten;

Dat de bestreden besluit enkel stelt dat het in werking treedt vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene;

Zodat, dat een dergelijk termijn bepaling niet voldoet aan de voorschriften van de artikel 24 Vreemdelingenwet.

Doordat, derde onderdeel, in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing wordt bevestigd dat het ministerieel besluit van terugwijzing van 14 oktober 2008 waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België verboden wordt voor een periode van 10 jaar en waarbij hij het grondgebied van België, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken en Zweden

Terwijl, dat verzoeker evenwel over een verblijfsrecht geniet in Nederland en hij daar al vele jaren woonachtig is;

Dat uit de bestreden beslissing dient te worden afgeleid dat verzoeker, bij een mogelijk gedwongen terugkeer, zal worden teruggewezen naar Turkije;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Turkije en hij daar reeds jaren niet meer is geweest;

Zodat, middels de bestreden beslissing wederpartij zich onterecht het recht voorbehoud verzoeker de toegang tot een land, deeluitmakende van het Schengen gebied, te ontzeggen, t.w. Nederland, terwijl dit land hem een verblijfsrecht heeft toegekend en heden nog toekent;

Dat het middel in al zijn onderdelen gegrond voorkomt en de bestreden beslissing derhalve dient te worden nietig verklaard;"

2.2. In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat verzoekende partij met betrekking tot de vermeende schending van artikel 20 van de Vreemdelingenwet geenszins aantoonde dat zij zich in het geval bevindt waarbij een internationaal verdrag voorschrijft dat de terugwijzing slechts mag gebeuren nadat de vreemdeling werd gehoord en dat artikel 20 niet voorschrijft dat de bestreden beslissing dient te motiveren waarom geen advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen werd ingewonnen, maar enkel dat het advies in bepaalde gevallen dient te worden ingewonnen. Zij stelt vervolgens dat artikel 24 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat niet het terugwijzingsbesluit, maar enkel de kennisgeving de termijn dient te vermelden waarbinnen de vreemdeling het grondgebied dient te verlaten. Met betrekking tot de kritiek die verzoekende partij formuleert op de kennisgeving van de bestreden beslissing, voert verwerende partij aan dat "dit gegeven op zich de nietigverklaring van de beslissing tot terugwijzing kan verantwoorden" -waarbij de Raad opmerkt dat wordt aangenomen dat verwerende partij, gelet op haar verdere uiteenzetting, bedoelt dat dit gegeven op zich de nietigverklaring van de bestreden beslissing *niet* kan verantwoorden-, dat de onregelmatige kennisgeving niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uitmaakt, dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig en dat verzoekende partij er in het geheel niet in slaagt aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de bestreden beslissing zou zijn gebeurd, haar enig nadeel zou hebben berokkend. Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt verwerende partij dat dit artikel de formele motiveringsplicht betreft en dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij zowel inhoudelijke kritiek levert als erin slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van deze motieven. Zij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien zowel haar juridische als haar feitelijk grondslag is vermeld en dat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsverplichting beoogd wordt, bereikt is. Verwerende partij voert aan dat de beschouwing van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels, zodat dit aspect van het eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is. Ten slotte stelt verwerende partij dat genoegzaam werd gemotiveerd waarom een ernstig risico op nieuwe schendingen van de openbare orde ten aanzien van verzoekende partij wordt weerhouden.

2.3. In haar repliekmemoirie antwoordt verzoekende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel:

Dat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 20 Vreemdelingenwet;

Dat wij ons in casu bevinden in één van de gevallen waar een vreemdeling dient te worden gehoord alvorens lastens hem een terugwijzingsbesluit kan worden genomen;

Dat verwerende niet motiveert waarom huidige zaak niet onder de gevallen zou vallen waar een vreemdeling dient te worden gehoord alvorens lastens hem een terugwijzingsbesluit kan worden genomen;

Dat bestreden beslissing werd genomen door verwerende partij en het bijgevolg haar toekomt dat zij in casu niet diende over te gaan tot een voorafgaandelijk verhoor van verzoeker;

Dat de argumentatie van verwerende partij op dit punt houdt geen steek;

Dat er tevens sprake is van een schending van artikel 24 Vreemdelingenwet;

Dat het gebrek bij de kennisgeving van het vermelden van een termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied dient te verlaten het terugwijzingsbesluit op zich onuitvoerbaar is;

Dat deze onregelmatigheid inderdaad niet de kennisgeving op zich van het bestreden besluit aanbelangt - en verzoeker ook niet stelt dat hij geen degelijke kennis kon nemen van de bestreden beslissing - doch de niet vermelding van een termijn wel de uitvoering van het bestreden besluit, minstens onduidelijk maakt, zo niet onmogelijk;

Dat het belang van de vermelding van de termijn in de uitwijzingsbeslissing wordt benadrukt in artikel 25 Vreemdelingenwet dat stelt de termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied dient verlaten in geen geval minder dan 8 dagen mag bedragen;

Dat verwerende partij in haar nota ten slotte geheel voorbij gaat aan het feit dat verzoeker een legaal verblijf heeft in Nederland, en dit reeds sinds jaren en men dus niet goed inziet hoe verwerende partij het thans bestaande recht op verblijf van verzoeker op het grondgebied van Nederland zou kunnen ontzeggen door hem thans de bestreden beslissing te betekenen;

Dat het Koninkrijk Nederland deel uitmaakt van het Schengengebied en verzoeker derhalve in staat moet worden gesteld naar Nederland terug te keren van zodra hij in België zijn straf heeft uitgezeten;

Dat de argumentatie van verwerende partij ook op dit punt houdt geen steek;"

2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 20 van de Vreemdelingenwet in het eerste onderdeel van het eerste middel stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat in bepaalde gevallen de terugwijzing slechts mag bevolen worden na advies van de "Commissie voor de Vreemdelingen" en dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat dit advies niet werd ingewonnen. In haar memorie van wederantwoord voert zij aan dat zij zich in één van de gevallen bevindt waarin zij dient gehoord te worden "alvorens lastens (haar) een terugwijzingsbesluit kan worden genomen", dat verwerende partij niet motiveert waarom "huidige zaak niet onder de(ze) gevallen zou vallen" en dat de bestreden beslissing door verwerende partij is genomen en het "bijgevolg haar toekomt dat zij in casu niet diende over te gaan tot een voorafgaandelijk verhoor van verzoeker".

De Raad wijst erop dat artikel 20, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij noch in haar verzoekschrift noch in haar memorie van wederantwoord aangeeft op grond waarvan zij zich in één van de gevallen zou bevinden waarin de terugwijzing slechts mag bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (hierna: de Commissie). De Raad stelt tevens vast dat verzoekende partij nalaat aan te geven waarop zij haar bewering steunt dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat en waarom het advies van de Commissie niet is ingewonnen. De Raad wijst erop dat artikel 20 van de Vreemdelingenwet enkel aangeeft in welke gevallen de Commissie een advies dient te geven, maar geenszins bepaalt dat in ministeriële besluiten van terugwijzing die niet voorafgegaan worden door zulk advies, een bijzondere motivering met betrekking tot de afwezigheid van dit advies moet worden opgenomen. Verzoekende partij

maakt derhalve niet aannemelijk dat in haar geval een advies door de Commissie diende te worden gegeven noch dat de bestreden beslissing diende te motiveren dat en waarom geen advies van de Commissie is ingewonnen. Een schending van artikel 20 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 24 van de Vreemdelingenwet in het tweede onderdeel van het eerste middel, waarbij de Raad opmerkt dat verzoekende partij in de hoofding van haar eerste middel niet naar artikel 24, maar naar artikel 25 van de Vreemdelingenwet verwijst, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat voornoemd artikel 24 bepaalt dat de terugwijzingsbeslissing de termijn dient te vermelden waarbinnen de vreemdeling het grondgebied dient te verlaten, dat in de bestreden beslissing enkel gesteld wordt dat het in werking treedt vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene en dat dergelijke termijnbepaling niet voldoet aan de voorschriften van artikel 24 van de Vreemdelingenwet. In haar memorie van wederantwoord voert zij aan dat er sprake is van een schending van artikel 24 van de Vreemdelingenwet, dat de niet-vermelding van een termijn in de kennisgeving de uitvoering van de bestreden beslissing minstens onduidelijk, zonet onmogelijk maakt en dat het belang van de vermelding van de termijn in de uitwijzingsbeslissing wordt benadrukt in artikel 25 van de Vreemdelingenwet, waarin gesteld wordt dat de termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied dient te verlaten in geen geval minder dan 8 dagen mag bedragen.

De Raad wijst erop dat artikel 24 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De kennisgeving van de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten vermeldt de termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied moet verlaten.”

en dat artikel 25 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De termijn binnen welke de teruggewezen of de uitgezette vreemdeling het grondgebied moet verlaten mag niet minder bedragen dan vijftien dagen voor de vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot verblijf in het Rijk, en dan een maand voor de vreemdeling die in het Rijk gevestigd is.

Indien ernstige omstandigheden het vereisen, mag die termijn door de Minister verkort worden, zonder dat hij tot minder dan acht dagen mag teruggebracht worden. (...)”

De Raad merkt op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de termijn bedoeld in artikel 24 van de Vreemdelingenwet dient te worden vermeld in de “*terugwijzingsbeslissing*”, terwijl zij in haar memorie van wederantwoord zowel aanvoert dat deze termijn dient te worden vermeld in de uitwijzingsbeslissing als in de kennisgeving. Daargelaten dat aldus niet duidelijk is waarin verzoekende partij precies een schending van artikel 24 van de Vreemdelingenwet ziet, wijst de Raad erop dat voornoemd artikel 24 duidelijk bepaalt dat de kennisgeving van het terugwijzingsbesluit de termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied moet verlaten, vermeldt. Met betrekking tot voornoemd artikel 25 dat door verzoekende partij wordt aangehaald om het belang van het vermelden van de termijn te benadrukken, wijst de Raad er bovendien op dat de termijn van 8 dagen waarnaar verzoekende partij verwijst en die in het tweede lid van voornoemd artikel 25 is voorzien, een uitzondering vormt op de termijnen die in het eerste lid bepaald zijn en dat deze slechts gelden voor vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn tot verblijf in het Rijk of die in het Rijk gevestigd zijn. Verzoekende partij betwist niet dat zij noch toegelaten of gemachtigd is tot verblijf in België noch dat zij in België gevestigd is, zodat artikel 25 van de Vreemdelingenwet niet ter zake dienend is.

De Raad stelt vast dat de akte van kennisgeving niet de termijn vermeldt waarbinnen verzoekende partij het grondgebied moet verlaten. De Raad wijst er echter op dat verzoekende partij niet aantoonbaar op welke manier haar kritiek op de niet-vermelding van de termijn, waarbij de Raad nogmaals opmerkt dat zij deze nu eens tegen de bestreden

beslissing dan weer tegen de akte van kennisgeving richt, afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing (RvS 1 juli 2005, nr. 147.218). Een eventueel gebrek in de betekening tast de wettigheid van de beslissing niet aan en heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing (RvS 21 maart 2005, nr. 142.408; RvS 4 juni 2002, nr. 107.293 en RvS 20 december 2001, nr. 102.154).

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing zelf, met name uit haar artikel 2, dat het besluit in werking treedt vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene, zodat duidelijk is wanneer verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten en de uitvoering van de bestreden beslissing aldus noch onduidelijk noch onmogelijk is. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij wel degelijk kennis heeft van het tijdstip waarop het besluit op grond waarvan zij gelast wordt het grondgebied van het Rijk te verlaten en het haar verboden wordt er gedurende tien jaar terug te keren, in werking treedt. Verzoekende partij toont bijgevolg geen belang aan.

Met betrekking tot het derde onderdeel van het eerste middel stelt de Raad in de eerste plaats vast dat verzoekende partij niet aangeeft welke bepaling zij geschonden acht. In de hoofding van haar eerste middel heeft zij naast de artikelen 20 en 25 van de Vreemdelingenwet tevens melding gemaakt van de artikelen 62 en 63 van dezelfde wet, maar nergens betreft zij de uiteenzetting van het eerste middel op laatstgenoemde artikelen, zodat niet kan aangenomen worden dat verzoekende partij in het laatste onderdeel de schending van de artikelen 62 en 63 van de Vreemdelingenwet aanvoert. Het derde onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar uiteenzetting van het derde onderdeel van het eerste middel steunt op het feit dat zij in Nederland een verblijfsrecht geniet en dat haar middels de bestreden beslissing de toegang tot een land, met name Nederland, dat haar een verblijfsrecht heeft toegekend en heden nog toekent, ontzegd wordt. De Raad wijst er echter op dat uit het administratief dossier, onder meer uit de kopie van het verblijfsdocument van verzoekende partij en uit een brief van 5 september 2008 van de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Nederlandse Ministerie van Justitie, blijkt dat de Nederlandse verblijfsvergunning van verzoekende partij slechts geldig was tot 12 september 2007. Uit het administratief dossier blijkt niet en verzoekende partij toont ook niet aan dat zij na 12 september 2007 nog enig rechtmatig verblijf heeft gehad in Nederland.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen in haar verzoekschrift:

"Tweede middel schending van artikel 8 tot Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (Rome 4 november 1950)

Doordat, de in bestreden beslissing geen rekening houdt met de familie - en privé leven van verzoeker;

Dat artikel 8 van het EVRM het familie — en privé leven van rechtzoekende beoogt

Dat een dergelijk recht enkel mag worden beknot in de gevallen die de wet voorziet en middels maatregelen die, in een democratische samenleving, vereist zijn om de openbare orde veiligheid te handhaven en ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken:

*Dat verzoeker vader is van een dochtertje, Y., geboren op (...);
Dat hij thans samenwoont met de moeder van Y., genaamd L.J., wonende te Maastricht en van Nederlandse nationaliteit;
Dat een verwijdering van verzoeker naar Turkije een ernstige inbreuk op het familieleven van verzoeken betekend
Zodat, de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens;
Dat het middel gegrond voorkomt en de bestreden beslissing derhalve dient te worden nietig verklaard;"*

2.6. In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat in de gegeven omstandigheden de verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij geen verboden inmenging in de uitoefening door verzoekende partij van haar recht op privé- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. Ze stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanneemt dat uit voornoemd artikel 8 niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling een staat ertoe kan verplichten hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven. De verwerende partij laat tevens gelden dat er in casu sprake is van een ernstige schending van de openbare orde, zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt en dat verzoekende partij als gevolg hiervan het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit van terugwijzing, zodat artikel 8, tweede lid van het EVRM van toepassing is. Zij benadrukt dat voornoemd artikel 8 de rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat en stelt dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied geen verboden inmenging in de uitoefening door verzoekende partij van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is en het privé- en gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van voornoemd artikel 8.

2.7. In haar memorie van wederantwoord antwoordt verzoekende partij slechts met betrekking tot het eerste middel.

2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in het tweede middel, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot te stellen dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar familie- en privéleven en dat een verwijdering naar Turkije een ernstige inbreuk op haar familieleven betekent, maar dat zij verzuimt concreet toe te lichten hoe de bestreden beslissing haar persoonlijke belangen, beschermd onder artikel 8 van het EVRM, precies schendt.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekende partij aanvoert dat zij een dochter heeft en samenwoont met de Nederlandse moeder van dit kind, maar dat zij geen stukken voorlegt om deze beweringen te staven.

Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf wijst op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt in dit kader vast dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat (RvS 9 oktober 2001,

nr. 99.581). Artikel 20 van de Vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om een vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terug te wijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld, niet heeft nageleefd. De bestreden maatregel is duidelijk gericht op het beschermen van de openbare orde, één van de doelstellingen die voorzien is in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Dit blijkt tevens uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing. Gelet op het feit waarvoor verzoekende partij veroordeeld is en het winstgevend karakter van dit misdadig gedrag waarnaar de bestreden beslissing verwijst, is het bovendien niet onredelijk om te stellen dat de terugwijzingsmaatregel, die in casu een rechtmatige toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet uitmaakt, noodzakelijk is ter bescherming van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.